

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 382/2023-46

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpenej spoločnosťou Barger Prekop, s. r. o., advokátska kancelária, Mostová 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Roman Prekop, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Sžfk/30/2020 z 20. decembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty (ďalej len „správca odvodu“) ako prvostupňový finančný orgán vydal rozhodnutie č. 104200255/2016 z 31. októbra 2016 (ďalej len „rozhodnutie správcu odvodu“), ktorým určil sťažovateľke nedoplatok zo zúčtovania odvodov vo výške 11298797,52 eur za odvodové obdobia patriace do účtovného obdobia od 1. januára 2015 do 31. decembra 2015 podľa § 9 ods. 5 zákona č. 235/2012 Z. z. o osobitnom odvode z podnikania v regulovaných odvetviach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o osobitnom odvode z podnikania“). Predmetné rozhodnutie správcu odvodu bolo následne preskúmané v dvoch

líniiach iniciovaných sťažovateľkou v rovnakom čase (11. novembra 2016), a to v dôsledku absencie plnohodnotného riadneho opravného prostriedku v zákone o osobitnom odvode z podnikania.

3. Prvá línia prieskumu rozhodnutia správcu odvodu predstavuje *súdny* prieskum, a to na podklade všeobecnej správnej žaloby z 11. novembra 2016, ktorú sťažovateľka adresovala Krajskému súdu v Bratislave (ďalej aj „správny súd“ alebo „krajský súd“). Rozsudkom č. k. 1S/254/2016 z 9. februára 2017 správny súd (ďalej len „rozsudok správneho súdu z 9. februára 2017“) zrušil rozhodnutie správcu odvodu a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nepreskúmateľnosti a nesprávneho právneho posúdenia. O kasačnej sťažnosti správcu odvodu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom č. k. 1Sžfk/43/2017 z 25. februára 2020 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu z 25. februára 2020“) tak, že kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok správneho súdu z 9. februára 2017 zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie, ktoré je vedené pred Správnym súdom v Bratislave pod sp. zn. BA-1S/98/2020 (predtým sp. zn. 1S/98/2020).

4. V druhej línii prieskumu rozhodnutia správcu odvodu fáze súdnemu prieskumu predchádza fáza správneho prieskumu, a to na podklade námietky ako špecifického opravného prostriedku, ktorú podala sťažovateľka 11. novembra 2016 Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky (ďalej aj „žalovaný“ alebo „finančné riaditeľstvo“), namietajúc základ odvodu, výšku odvodu a výšku zúčtovania odvodov. O námietke rozhodlo finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 104443179/2016 z 9. decembra 2016 tak, že ju podľa § 8 ods. 7 zákona o osobitnom odvode z podnikania zamietlo.

4.1. Sťažovateľka podala 16. februára 2017 proti rozhodnutiu finančného riaditeľstva všeobecnú správnu žalobu (argumentačne zásadne zhodná s argumentáciou v žalobe proti rozhodnutiu správcu odvodu), o ktorej bolo rozhodnuté rozsudkom krajského súdu č. k. 5S/34/2017 z 5. novembra 2019 (ďalej len „rozsudok správneho súdu z 5. novembra 2019“) tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného krajský súd zrušil a vrátil na ďalšie konanie (odôvodnenie tohto rozsudku bolo v zásade zhodné s odôvodnením rozsudku správneho súdu z 9. februára 2017).

4.2. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný 17. februára 2020 kasačnú sťažnosť. Sťažovateľka sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti z 18. marca 2020 stotožnila so závermi rozsudku správneho súdu z 5. novembra 2019. Keďže medziasom bol v súvisiacej veci vydaný rozsudok najvyššieho súdu z 25. februára 2020 (bod 3 tohto uznesenia, pozn.), predložila v konaní ďalšie vyjadrenie z 24. februára 2021, v ktorom atakovala nesprávnosť záverov senátu 1S najvyššieho súdu v rozsudku z 25. februára 2020. O podanej kasačnej sťažnosti rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu z 5. novembra 2019 zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie, ktoré je v súčasnosti vedené pred Správnym súdom v Bratislave pod sp. zn. BA-1S/6/2023 (predtým 1S/6/2023). Najvyšší správny súd s využitím inštitútu skráteného odôvodnenia podľa § 464 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) vychádzal zo záverov rozsudku najvyššieho súdu z 25. februára 2020, ktoré považoval za plne použiteľné aj na posúdenie kasačných námietok v predmetnom konaní.

5. Ústavný súd dopytom na Správny súd v Bratislave (predtým Krajský súd v Bratislave) zistil, že v čase predbežného prerokovania veci nie je konanie vedené pred pod sp. zn. BA-1S/98/2020 (predtým 1S/98/2020) a ani konanie vedené pod sp. zn. BA-1S/6/2023 (predtým 1S/6/2023) dosiaľ skončené.

II. Argumentácia sťažovateľky

6. V prvej časti sťažnostnej argumentácie sťažovateľka vysvetľuje, a to vzhľadom na osobitný charakter napadnutého zrušujúceho rozsudku (ktorým sa konanie vo veci samej nekončí), dôvod podania ústavnej sťažnosti spočívajúci vo vadách napadnutého zrušujúceho rozsudku ústavne procesného charakteru, ktoré by pri neskoršom ústavno-súdnom prieskume konečného rozhodnutia už neboli odstrániteľné. Poukazujúc na ustálenú judikatúru ústavného súdu, považuje za nevyhnutné, aby ústavný súd preskúmal zrušujúci rozsudok a poskytol sťažovateľke účinnú súdnu ochranu. Súčasne vo všeobecnej rovine naznačuje, že dôvodom na pripustenie prieskumu zrušujúceho rozhodnutia zo strany ústavného súdu je aj nesplnenie základných ústavnoprávných požiadaviek na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. S poukazom na judikatúru ústavného súdu dodáva, že aj kasačné rozhodnutie súdu musí dosahovať takú kvalitu odôvodnenia, aké preň vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom v napadnutom rozsudku dané požiadavky splnené nie sú, a tak sú splnené podmienky na prieskum zrušujúceho rozsudku.

7. V druhej časti sťažnostnej argumentácie sťažovateľka rozvíja svoje tvrdenie o ústavnej neakceptovateľnosti napadnutého zrušujúceho rozsudku v podobe nesplnenia základných ústavnoprávných požiadaviek na odôvodnenie rozhodnutia. Konkrétne namieta, že použitím skráteného odôvodnenia prevzal najvyšší správny súd závery z rozsudku najvyššieho súdu z 25. februára 2020 bez toho, aby akokoľvek adresoval argumenty sťažovateľky (vo vyjadrení z 24. februára 2021) o ich nesprávnosti, vnútornej koherentnosti, zmätočnosti a potrebe odchyliť sa od nich. Sťažovateľka tvrdí, že jej argumenty v predmetnom vyjadrení boli pre rozhodovanie najvyššieho správneho súdu relevantné a podstatné, a ak by im prisvedčil, viedlo by to k inému výsledku konania o kasačnej sťažnosti žalovaného. Osobitné miesto venovala sumarizácii jej argumentácie v predmetnom vyjadrení z 24. februára 2021 a polemike s jednotlivými závermi rozsudku najvyššieho súdu, ktoré nemôžu obstáť a od ktorých je potrebné sa odchyliť:

7.1. záver najvyššieho súdu o tom, že na vznik postavenia regulovanej osoby sa nevyžaduje aktívna činnosť správcu odvodu, a teda je zodpovednosť každého vrátane sťažovateľky vnútorne vyhodnotiť, či zákonné podmienky objektívneho charakteru pre vznik postavenia regulovanej osoby podľa zákona o osobitnom odvode z podnikania splňa;

7.2. záver najvyššieho súdu o absencii bližšieho označenia právneho základu a podloženia tvrdenia sťažovateľky o tom, že jej výnosy ani v jednom roku nedosiahli pomer aspoň 50 % celkových výnosov, a o nutnosti rozdeliť celkové výnosy na tuzemský predaj a na tržby na zahraničných trhoch;

7.3. záver najvyššieho súdu (posudzujúc určenie základu odvodu), že sťažovateľka je subjektom, ktorý na účely zistenia základu dane podľa zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov používa tzv. prevodový mostík (§ 5 ods. 4 zákona o osobitnom odvode z podnikania, pozn.);

7.4. (prekvapivý) záver najvyššieho súdu (posudzujúc zákonnosť zahrnutia rozpustených rezerv do základu odvodu) o voľnosti sťažovateľky pri tvorbe rezerv;

7.5. podpora jej záverov odkazom na rozhodnutie, ktoré bolo právoplatne zrušené ústavným súdom a nahradené rozhodnutím s odlišnými závermi.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti.

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu s kasačnou povahou, ktoré zrušuje zrušujúce rozhodnutie správneho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu

9. V zmysle judikatúry ústavného súdu sa v konaniach o ústavnej sťažnosti zásadne preskúmavajú len také právoplatné rozhodnutie, ktorými sa konanie vo veci samej skončilo (IV. ÚS 361/2010). Ústavný súd z uvedeného pravidla pripustil už opakovane v judikatúre výnimky, ak išlo o rozhodnutie, ktoré je spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do základných práv alebo slobôd garantovaných ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (IV. ÚS 195/2010), pričom tento negatívny dôsledok sa vzťahoval na výsledok konania, ktorý by nebolo možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09 alebo aj nález sp. zn. III. ÚS 46/2013).

10. Obdobne k povahe a špecifikám správneho súdnictva, o ktoré ide aj v prerokúvanom prípade – ústavný súd stabilne judikuje, že úlohou správnych súdov nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (IV. ÚS 127/2012).

11. Ústavný súd v tejto súvislosti zvyčajne zdôrazňuje svoje ústavné postavenie nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) mimo systému všeobecného súdnictva. Preto sa v tomto konkrétnom prípade nebude sústreďovať na prieskum zákonnosti samotného určenia nedoplatku zo zúčtovania odvodov, čo predovšetkým predstavuje úlohu správneho súdnictva (bod 10 tohto uznesenia), ale len na preskúmanie toho, či sťažnostné dôvody tvrdené sťažovateľkou sú natoľko závažné, blížiac sa k zmätočným záťažiam konania a k znehodnoteniu ďalšieho konania, že je potrebné dospieť k záveru o potrebe kasácie kasačného rozhodnutia. Touto optikou posudzoval aj sťažovateľkou označené zásahy do jej základných práv a slobôd.

12. Kľúčová sťažnostná argumentácia atakuje porušenie procesnej stránky práva na spravodlivý proces, a to práva na riadne odôvodnenie súdneho (kasačného) rozhodnutia tým, že kasačný súd v skrátanom odôvodnení nereflektoval jej relevantnú a podstatnú argumentáciu (premietnutú vo vyjadrení z 24. februára 2021), ktorá je podľa tvrdení sťažovateľky spôsobilá ovplyvniť rozhodnutie o kasačnej sťažnosti žalovaného. V danom prípade tak ide o stret procesnoprávnej (nedostatočné odôvodnenie) a hmotnoprávnej (nesprávne právne posúdenie veci v súvisiacom rozsudku najvyššieho súdu a nevyhnutnosť odchýlenia sa od rozporovaných právnych záverov) stránky veci. V prípade daného stretu bolo pre ústavný súd rozhodujúce a podstatné preskúmanie samotného dopadu kasačného rozhodnutia na ďalší priebeh predmetného konania a jeho miera, ktorá je daná právnym názorom vysloveným v kasačnom rozhodnutí, ktorým je súd nižšieho stupňa

viazaný. V tomto prípade má napadnuté kasačné rozhodnutie výraznejší dopad na konanie, pretože posudzovalo hmotnoprávne ustanovenia zákona o osobitnom odvode a najvyšší správny súd v ňom vyslovil sťažovateľkou rozporované právne názory, ktoré sa dotýkajú veci samej.

13. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že z obsahu kasačnou sťažnosťou napadnutého zrušujúceho rozsudku krajského súdu z 5. novembra 2019 vydaného v konaní pod sp. zn. 5S/34/2017 je zrejmä obrana sťažovateľky, ktorá už v správnom konaní pred žalovaným a následne aj v súdnom konaní pred správnym súdom prvého stupňa brojila proti svojmu uznaniu postavenia regulovanej osoby, proti nesprávnemu určeniu výšky odvodu, ako aj základu odvodu a s tým súvisiaceho vyrubenia odvodu aj na zvýšenú časť výsledku hospodárenia z dôvodu rozpustenia rezerv. Správny súd v prvom stupni rozhodol v prospech sťažovateľky zrušujúcim rozhodnutím z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia. Je preto prirodzené, že v následnom konaní o kasačnej sťažnosti, ktoré inicioval žalovaný, predložila vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti z 18. marca 2020, v ktorom sa (okrem iného) stotožnila s právnym záverom rozsudku správneho súdu prvého stupňa.

14. Reflektujúc pre sťažovateľku negatívny výsledok v súvisiacom konaní o kasačnej sťažnosti pred najvyšším súdom ako kasačným súdom v podobe rozsudku z 25. februára 2020 [ktorým zrušil rozsudok krajského súdu (1S/254/2016), z ktorého vychádzal aj kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu (5S/34/2017), pozn.], podala v konaní o kasačnej sťažnosti *nad rámec* ďalšie vyjadrenie z 24. februára 2021, ktorým sa snažila kasačný súd presvedčiť o nesprávnosti právnych záverov či o vnútornej nekoherentnosti a zmätočnosti rozsudku z 25. februára 2020. Vychádzajúc z obsahu tohto vyjadrenia, ústavný súd konštatuje, že podstatou tohto vyjadrenia je kritika právnych záverov rozsudku najvyššieho súdu z 25. februára 2020, ktorý vyhodnotil opodstatnenosť kasačných námietok správcu odvodu v pozícii žalovaného a ktorý právnou vec sťažovateľky právne posúdil odlišne než správny súd 1. stupňa.

15. Vzhľadom na kľúčovú sťažnostnú námietku ústavný súd konštatuje, že kasačný súd neposúdil relevantnosť predmetného vyjadrenia na rozhodnutie o kasačnej sťažnosti v odôvodnení svojho rozhodnutia, avšak túto skutočnosť ústavný súd nepovažoval za taký zásah do práv sťažovateľky, ktorý by bol z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný.

16. Z hľadiska širšieho kontextu dané vyjadrenie zjavne prejedikuje možný negatívny výsledok kasačného konania. Z hľadiska obsahu kritizuje závery najvyššieho súdu v obdobnej veci po stránke skutkovej, ako aj právnej (ten istý žalobca, t. j. sťažovateľka, prieskum totožného rozhodnutia správcu odvodu o určení nedoplatku zo zúčtovania odvodov). Ústavný súd tak vníma predmetné vyjadrenie ako snahu sťažovateľky zvrátiť na poslednú chvíľu pre ňu potenciálne nepriaznivé rozhodnutie kasačného súdu.

17. Vzhľadom na predmet daného konania pred najvyšším správnym súdom ako kasačným súdom, ktorým je konanie o kasačnej sťažnosti žalovaného proti zrušujúcemu rozsudku správneho súdu v prvej inštancii, má podľa názoru ústavného súdu uvedené vyjadrenie kritizujúce závery iného, síce súvisiaceho rozhodnutia kasačného súdu, nanajvýš nepriamy, a teda len čiastočne relevantný materiálny rozmer k veci samej. Vzhľadom na skutočnosť, že najvyšší správny súd pri vyhodnocovaní kasačných námietok explicitne vyjadril plnú použiteľnosť záverov rozsudku najvyššieho súdu z 25. februára 2020, možno odôvodnene prezumovať, že ich vyhodnotil ako správne právne posúdené. Za daných okolností sa javí sťažovateľkou tvrdená nutnosť posúdiť

relevantnosť vyjadrenia sťažovateľky namietajúcej nesprávne právne závery rozsudku najvyššieho súdu z 25. februára 2020 za nelogickú či nadbytočnú.

18. Odhliadnuc od dosiaľ uvedeného, po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, ako aj rozsudku najvyššieho súdu, ktorého závery vo svojom odôvodnení prevzal, ústavný súd zdôrazňuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku v sebe poníma relevantné vysvetlenie neudržateľnosti a nepreskúmateľnosti argumentácie správneho súdu (prevzatý bod 98 a bod 110, pozn.), či argumentácie sťažovateľky (prevzatý bod 116, pozn.), ktorú sťažovateľka prezentuje už od konania pred správnym orgánom druhého stupňa (bod 13 tohto uznesenia) a ktorá je v podstatných črtách obdobná s argumentáciou prezentovanou vo vyjadrení z 24. februára 2021 (bod 14 tohto uznesenia). Hoci na argumentáciu sťažovateľky vo vyjadrení z 24. februára 2021 nereagoval najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku explicitne, minimálne však implicitne poskytol odpovede na otázky nastolené sťažovateľkou v jej obrane proti rozhodnutiu správcu dane, resp. finančného riaditeľstva počas správneho konania a následne súdneho konania, a to v rámci vyriešenia meritorných otázok podstatných pre konanie, ktoré v sebe tieto odpovede zahŕňali.

19. Ústavný súd v naznačených súvislostiach pripomína svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie všeobecného súdu, ktoré stručne, jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 54/2019).

20. Ústavný súd zdôrazňuje, že ak odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, ktoré síce „len“ preberá, resp. odkazuje na rozsudok najvyššieho súdu z 25. februára 2020 podľa § 464 ods. 1 SSP bez toho, aby sa súd explicitne a osobitne s jej kritikou voči záverom súvisiaceho rozsudku najvyššieho súdu z 25. februára 2020 v odôvodnení vysporiadal, splňa predpoklady náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pretože sú v ňom zreteľne vyjadrené relevantné myšlienkové úvahy, analytická a hodnotiaci činnosť, ktoré viedli najvyšší správny súd (predtým najvyšší súd) k vyriešeniu konkrétne nastolených sporných právnych otázok; v konkrétnostiach, či je sťažovateľka regulovanou osobou, vyčíslenia výšky odvodu, resp. určenia základu odvodu podľa rôznych ustanovení § 5 zákona o osobitnom odvode a s tým súvisiaci sporná otázka zahrnutia rozpustenia rezerv do základu odvodu. V namietanom rozsudku nezistil ani taký výklad jednotlivých ustanovení zákona o osobitnom odvode z podnikania rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na súdnu ochranu. Napokon dodáva, že v prejednávanej veci považoval za podstatné, že najvyšší súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil a jeho závery nemožno považovať za arbitrárne a svojvoľné. Nevidí tak priestor na jeho zásah vo forme zrušenia namietaného uznesenia.

21. Ústavný súd k názoru sťažovateľky o potrebe odchyliť sa od záverov v skoršom rozhodnutí kasačného súdu dodáva, že v prípade, ak by senát najvyššieho správneho súdu (5Sžfk/30/2020) dospel pri svojom rozhodovaní k právnomu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí najvyššieho súdu ako kasačného súdu (1Sžfk/43/2017), tak by vec

uznesením postúpil na rozhodnutie veľkého senátu v zmysle § 22 SSP, k čomu v právnej veci sťažovateľky nedošlo.

22. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľkou prezentované pochybnosti o ústavnej udržateľnosti napadnutého kasačného rozsudku najvyššieho správneho súdu nemôžu byť základom toho, aby bolo možné dospieť k záveru o porušení ústavného práva na súdnu ochranu podľa ústavy a listiny. Preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu

23. V okolnostiach daného prípadu a v súvislosti s namietaným porušením práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dôvod odchyľovať sa od záverov Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ferrazzini proti Taliansku (rozsudok veľkého senátu z 12. 7. 2001, č. 44759/98, § 26) a od svojej judikatúry vydanéj v nadväznosti na toto rozhodnutie, podľa ktorej je ukládanie daní jednou z výsad štátnej moci, a preto rozhodovanie o daňových povinnostiach nemožno subsumovať pod rozhodovanie o občianskych právach a záväzkoch. V posudzovanom prípade nemožno uvažovať ani o podradení veci pod pojem trestné obvinenie, pretože správne súdy preskúmavali zákonnosť rozhodnutia, ktorým bol určený nedoplatok zo zúčtovania odvodov, a nerozhodovali o sankcii za porušenie daňovej povinnosti. Článok 6 ods. 1 dohovoru nie je v tomto prípade z vecného hľadiska aplikovateľný (II. ÚS 506/2016, I. ÚS 241/07, II. ÚS 175/2016).

24. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa námietky porušenia práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 18. júla 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu